

церъ Кисса родомъ Българинъ отъ Бесарабия и на лѣвофланговия на втория взводъ опълченецъ. На опълченеца Ж. Дамяновъ гравата раздроби и двѣтъ ржѣ и му обезобрази лицето. Нѣколко чловѣка бѣха силно контузени, на други очитѣ напълнени съ прахъ, но тѣ останаха въ строя.

Ротния командиръ прѣмѣсти ротата по влѣво. Азъ се качихъ на коня и пакъ се спрѣхъ на същото мѣсто — прѣдъ ротата.

— Ваше благородие, слѣзте отъ коня, ми викаха опълченцитѣ. Като тръгнемъ напредъ, ще се качите пакъ, сега Турцитѣ можатъ да ви убиятъ.

— Куршума ще намѣри виновния, гдѣто и да се спре той, отговорихъ азъ на опълченцитѣ, неустрашимостта на които бѣше заразила и мене. Не далеко отъ мене стоеше командира на 4-а рота Поручикъ Даниловъ. По едно врѣме се приближи при него блѣдния, като платно, Прапорщикъ Ю. и му каза.

— Позволете ми, господинъ Поручикъ, да ида да вида, гдѣ се намиратъ конетѣ съ патронитѣ.

— Конетѣ съ патронитѣ се намиратъ тамъ, гдѣто трѣбва, не утѣрпѣхъ азъ да не му кажа доста грубо.

— Позволете ми да ида, повтори, той прозбата си къмъ ротния командиръ. Може да потрѣбватъ патрони.

Горкия Ю., не можеше и да съобрази, че ротитѣ отъ втора линия, па и отъ първа, — като се исключи стрѣлковата верига, оцѣне бѣха гръмнали нито веднѣжъ.

— Наистина може да трѣбватъ, се обърнахъ азъ иронически къмъ Данилова, позволете на Прапор. Ю. да иде.

— Защо се бъркате? Азъ не васъ питамъ, по-скоро умоляюще отъ колкото ядосано, се обърна къмъ мене Ю.

— Страхопжзлю сте вий, му казахъ азъ, и се обърнахъ на страна.

Безъ да ми продума дума, Ю. отиде при дружинния командиръ, който бѣше близо — около десетина крачки отъ насъ. Слѣдъ минута Майоръ Чилия-